

1 ①
Vina emlékezések, a nagypapa igaz meséire, vagyis a vele történt dolgaira.

Nekünk a nagypapa télen, nyáron mindig mesélni szokott, ő rá ért, mi pedig örömmel halgattuk, mert olyan érdekesen elő tudta adni, például, ne legyünk büszkek, torkórah, kevélyek, kíváncsiak, megítélők, neharadjunk, nőnélkül soha elne menjünk, stb, stb. meséi, amik igazán tanulmányosak voltak.

A büszkeségről vagyis rátartórájáról.

A mikor a nagypapám még olyan legénykedő legényke korban volt nálunk főnö házakhoz jártak a lányok, a menyecskék, „Ugy mintin a legények, és a fiatal emberek is. Öntől kezdve hushagyóig

Kibéreltek egy nőbát 8-10 en., a mester gerendára akasztott olajos mécs alatt fontak, a férfiak fütöték a bubos kályhát felváltva, és tintitották le a méccről a kormot egy dróttal.

Egyik este a papát is kérte egy fiatal ember, hogy mánap este futrón helyezze, mert ő disznót vágni megy. Perne vállalta, sőt bünke is volt rá. A felesége azért elment a főnöbe, a papa pedig elenkodet vele, nefelj Juliska ha nem ér is ide a Józka, én elkészívelek az ajtóig, még közelem mernék jöni a bonorkányok

Perne a kis menyecskének is éles nyelve lehetett, azt mondta a papának, nagylegény vagy Varga Laci de azért nem mernél Luca néket csinálni? Már hogy én nem merek e mondta papa de csinállok is. És megkerdődtek a fogadások, 10 liter borba ha nem csinálja meg a papa akkor ő fizeti a hushagyói bábra Deho nem ül rá akkor is fizeti. Ha megcsinálja és rá ül akkor derék legény len és semmit nem fizet

A papát is fütötte a virtus, és mivel már mánap Luca volt, megkerdte a csinálást. Első nap a nék lapját, utána minden napra egy, egy láb, egy ek. a ki fuvás hogy végre Karácsony estére kérem legyen a nék

És hiszen is lett, a korcmáros fia kivél a papa olyan testi lelki jó barát volt, hara itt az ünnepekre. Néki rögtön el újságolta hogy Luca néket csinált, és rá is ül, az éjjeli misén.

Anak nem kellett birtatás, megegyeztek hogy mind a ketten rá ülnek, de még papírt, és ceruzát is vinnek velük, és fel írják azokat a híres boszorkányokat.

Amikor a nagypapa elment hogy hozzá el a néket, a korcmáros olyan lett mint egy venett bika, kitagadással fenyegette a fiát, ha rá mek ülni. És még arról jobbak birtatta őket csak nevettek nagyokat, hogy mi is len most, és a világit sem hagyták volna lebénielni róla hogy rá ne üljenek

Damikor el mentek a korcmáros elmondta a feleségének hogy et várják a papát az elenségei, birka, kecske narvakkal felőkörve, hogy elverjék mint a dobót, csak lépjen ki a templomból. És az rögtön bement utánuk, elmondta amit az úra mondott. Idig ki me gyűjének a templomból ökre, amig a többi népek nem jönnek, mert várják őket.

Nem is jöttek, de bizony ök egyfia boszorkányt se láttok. Amikor elment a mise, a papa felkapta a néket a hána alá, és egyenest a korcmáros, öt földhöz rágtában néjel esett, és eltűzette. De öt állak homu óral a 4 legény, a narvakkal együtt, mikor a papát, és a korcmáros fiát meglátták úgy eltűntek mint a hámfor. Löt azira vertették az esetet ha lehetet ki kerülték a papát. De az egyik még a lakodalmára sem hívta meg, pedig rokon volt.

Most már a korcmáros sem haragudott. Na gyertek boszorkány lerök, tintelem a csaváros eseteiket, most is adom meg, azt a boszorkány áldomást, amiért ilyen derék gyerekek vagytok

A törközagról.

Egy ebéd után a pince előtt az alma alá feküdt le, a sennábra, ahogyan néregette hogyan nélnak a füst karikák a magasra. az alma fán két szép almát látott, de még nem is olyan magasra. Gondolta ezt le veni. Tel is koparkodott a fa ágra, de a fa régi ága helyén, egy kis luk volt. Onan egy kis madár repült el, bent fiókák csipogtak. Na nem bánllak nefélgetek, mondta

Es. át koparkodott a fa másik oldalára, ezt a két szép almát nem hagyom, mert ez milyen jó lehet? A többi még csak fehér volt, és rózsaszínű, de ezek már sárgák és pirosak, tul érették voltak, szinte kínálták magukat.

Orakhogy a fa másik felén, újra egy luk. De eből már rossz madár repült ki, hanem vagy eret méh szongta körül, erdei vagy mint ő mondta, jósméhek. Már nem is tudta hogyan esett le a fáról, úgy henterget be a pincébe.

Az volt a megcséje hogy ilyen arra ment egy favágó, és látta hogy le esett, gondolta nem e eltörött a lába azért nem tudot bemeni. Az segélte le vethörni, és bórál mosták a csipe's heketet, de olyan kínzó égést érez, és soká dagadt volt. Birony elég jó lecke volt, a törközágáért.

A kevélységről

4

A papának új csizmát csináltattak. Ő nagyon bírt hogy meg
nélt az új csizmáját, ami merinte szép is volt, és úgy nyikor-
got, hogy szinte sírt. Amikor felkelta, hogy elmenjen bene a
miseré rietni kellett, előtte nap olvadt, de éjtel egy kis hó is
esett, a papa ahogyan ment, el csúszott a jégen, és alába egy
alá került, hogy a térdre kifordult, úgy keletti háza vinni, a térd
bizony jó darabig fájt, úgy ahogy helyre teték de egy darab
nagyöngu bub maradt neki emlékeztetőnek, ert mi
mindig megnéztük amikor elmesélte nekünk, és mondta
hogy ezt a kevélységeért kapta,

Lenki fölöt ne itélkerünk amig nem tudunk biztosat.
A nagy papáéknek egy ismerősük hitudta tömni az álatok bővét,
a papának is volt már egy mókusa, és rüindiosnó, és egy mátyás
madara, De egy nagyobb madarat is szeretett volna. Megkérte
hát az öreg jáger, vagis az erdent, hogy löne neki egy nagyol-
bat, te megis igerte, és pár nap múlva síelt a papának
hogy egy bagoly nem e lenne jó? te a bagoly esténként ott
az erdő nélen egy fán szokott húhogni. Perne a papa is
azt mondta hogy jó len. Ki is álltak lesre, és meg is látták
a bagolyt hogy hol van. Szepen crendben oda mentek a fa-
alá, a bagoly erre vette őket, de el nem röpiült. Ő egyre
mondta az erdőnek hogy löjjön már, de az csak céléött,
meg lejtett egyet, és újra céléött, de nem lött. A bagoly meg
mérget, mérget, de el nem repült. Ő már nem álbatta
hogy az öreg nem is akarja talán lelöni, elkapta tőle a
puskáját, és mondta a bántó szavakat az öregnek.
Lihervill lelöni a bagolyt, de akkor látták csak, hogy az
egyké seme nem volt meg, azért nem mert elröpiülni.

Látod fiam, mondta papának az erden, én is így vagyok
a job nememmel nem látok, azért nem mertem löni. Meg
találtuk egymást, A vak jáger, és a vak bagoly. De a
papának egy lecke volt egész életére.

Lenki dolga ne érdekeljen nelegyünk kíváncsiak. 5

Egy este, művet után a papa hára felé balagót, amikor az egyik pince ablakon világoságot látott, és nőta sötét halót. Er feltűnt neki mert a pince gardája egy öreg bácsi volt, aki nem nokot sötétig elmara dui, és még lársak is voltak. Oda ment hát az ablak alá hogy benéren, kik vannak ot. De olyan ismeretlen alakokat látott, hogy jobban be lágon oda vitt, egy tuskót ara állt rá.

Egészen a kérent varig ami az ablakon volt hajolt, és, mi történt, a tuskó elgurult a lábra alól, és a feje bele rovult a kérent vas köré, öne kelett nedni minden ügyességét, hogy ki tudja hurni a fejét, de a füle porcogója eltörött. De nem menthoráznak, de márnap kérderte az öreg nénitől hogy ki volt a vendégük.

Az öreg bácsi meggpirongata hogy miért nem ment be, mert három vendégük voltak, a néni rokonai. De ő azt senkinek nem merte elmondani, hogy a fület mi lette. De mindig megnéitük a fület és igaz volt, hogy volt törve.

Ne lopjunk.

Egyen a papa egy rokonukhoz ment, aki olyan erer mester volt. Akor is épen fali órát javított. Elkerdte ő is néregetni a munkáját, perne volt ot, minden fajta kis rugó, csavar, telé ar antal vele. Neki nagyon megtetszett egy sárga fenyés rugó. Bele tette hát a csiemája narába, ara gondolt hátha évre veni a bájta, és a rebéle megnéri nem e mála van.

Meg is várta, már csaknem össe volt rakva, mikor hettelt volna a kis rugó. Ő mutatta a markát, a rebéit mála nem volt hiába keresték csak nem hexült elő. Nő nem baj mondta a bájta, és kereset egy méjikat. Ő vällig álitotta hogy nem is látta.

Hara felé menet feltűlt az egyik pajtára lovára, a csavar ki is ment az enéből. De este mikor akart lehuódni, a hegyes csavar bele suvódott a bal-bokájába. Ordított mint a szakál, ugg rágták le a csiemát a lábáról. És el mérése det a rebé; el mondani nem merte, de megfogadta töllet soha nem lopt.

6 (6)

A kutya macska barátság

Egy alkalommal a nagyménémek voltak nálunk vendégnek. Ahogyan beszélgetek a nagypapa azt mondta a sógor bácsinak. Én már erre vettem, hogy ezek csak olyan kutya macska jó barátok. Nekem meg ez reggelt ütöt a fejembe, alig vártam hogy elmenjenek, hogy a papát megkérdehessem, hogy milyen is, az a kutya macska barátság, mert nálunk is voltak, de elég jól megvoltak. A papa elmosolyogta magát, és mondta. Na, ha kíváncsi vagy rája, hát el mondom.

És még az ő múltunk korában, elkezdődött. A kutya mint tudjuk hái állat, és őt is, az Adam kísérezőjének neveződött. A macska mint hírelgő, az Éva anyánk körül dúruvált.

És egy napnak a nemére hánylak, hogy milyen hasontalan állat. És mind egyik a maga igarát gondolta hogy úgy van. Adam egy falatot dobott a kutjának, a macska meghoggy megmutassa hogy ő a kedvesebb, az Éva anyánk ölébe ahart kaparkodott. De mivel az Éva anyáknak nem volt roknnyája, hát a bőrébe kaparkodott, és ki verkent a vér, a körme helyén.

És így mondta Éva anyánk, és az órára kopintot. A macska elmaladt, a kutya meg utána, de az föl naladt egy fára, és őt a farkát csorálva elenkedet a kutyával, na híves, gyere föl ha tudsz, és fogj meg.

A kutya meg oda fehédt a fa alá gondolta, csak gyere le, várlok. Éve a macska elkezdett nyávogni, nagy kuszereven, tudta hogy majd az Éva anyánk megrajnálja, és a kutyát el parancsolja onnan, és nem meri bántani.

Úgy is lett, nagy dörmögve, farkát csorálva le is jött, de etől kezdve a kutya mint egy megnégyenitve, érte magát és bronit főralt a macska ellen.

És ahol csak tudta megresertette. És így van ma is, ahol csak tudják, marják egymást, így is len, amíg egy kutya, és egy macska len a világon. Ilyen hát a kutya macska, jó barátság.

27

A Mátyás királyról is sok történelmi tudot a nagypapa.
Arókat úgy olvasta azt mondta. Nekünk nagyon tetszettek a
hogyan az el mondta arókat. Mert azt mondta hogy az nagyon
ekos, jó, de egyben nagyon is tudott lenni, de mindig ő maga
is utána nézet mi az igazság abba amit mondanak.

Volt neki egy udvar mester, aki a neve fénye a jobb keze,
volt, az az emberek verésére látot, és a gondolataikban olvasott.
Vele együtt az ruhában jártak az országot, és bizony arra rá bucsa
a vier lepedőt akiről kiderült hogy ranyargatja a negény népet.
Mert is avál a hírel írt meg az udvar mester hogy az egyik fő
úrnál Tüskördi királyné valóság len.

Ezen meg akadt a király figyelmé, mert tudta hogy az igen
negény vidék, sovány földek, návarág volt ara fele.

Fogta hát magát, Tüskörd másmajon, körül nézni indult.
Nem ment föl a várba, csak lent a faluban akart kideröködni,
Mint volga legény, a valóan egy botra akontra, egy váltás első
váson fehérnemű öne köve.

De érve látja hogy kint ülnek, a hárok elöt, Oda könnyen hát
ilodelmessen nekik, azok fogadják, kínálják kelet hogy
reine legyen a benélgetésbe.

Kérderik mi járathra van? Mondja hogy szeretne elnegödni
vagy talán még jobban elmene, ha valaki fiul fogadná.

Tudtak is neki mindjárt mondani, egy bizonyos párt
akinek mines sentkijük, azok örülnének neki ha oda el
mene, el fogadnák örömel, fiuknak.

Mátyás el is ment, a garda épen a lovát italla a gémes
kútnál, panankodta a feleségének, hogy majd nem
el tipvataik azok az iveri versenyrök, sitty vágataik alig
tudott körüliük ki kánálodni, És még azok nidlak

Hogy miért jár ere ilyenkor. Mátyas elmondta a mändekát, hogy el fogadnak fiúknak, mert negyenzárva gyerek rentije nincs, Erer a kis házért holtuk napjáig eltartaná őket mivesszen. Tónton Gergely bácsinak fel vilant a neme, az Örsze anyjára néret, és nagy örömel mondta, hogy el ám, csak megne vánd édes fiam, hogy ide gyűn hozunk.

Mátyas pedig igerte hogy ő betartja a szavát amit igér ugjís lea, megmutaták neki a kis nőbát, az istálót, a sovány de jó mändeku lövat, a kecskét, két kis süldöt, a ludat a orihéket, és Mátyas látnólag nagy örömel nérete mind. És terveatek hogy jövőre már venneek egy márik orihót is, hogy a Gergely apó fel ülherren a kocira meg az Örsze anyó is, ne ugj keljen a lövat veretni és a köcsit tölni, vagy vira tartani.

Után az Örsze anyó, az antalra rakta a vacsörát, töltöt káposztát. És rakta a hajdina házával töltöt gombocokat az ő fogadot fiuk tányójára, aki látnólag jó irien evette. Majd a mákos kalácsból is, jó két szeletet velt neki, de bele tömtek volna örömükbe az egészet, ugj örültek neki. Mert hát ez majd lovoni a rotkot, a Gergely apó válaról, és könyel sorsuk is bor.

Köiben be alkonyodót, az Örsze anyó a nőbában akart neki ágyat vetni. De azt mondta hogy az előb kétén is, az istálóban háll, de it a nénas inslingbe nagyon jó helye les. Bele is nyugodtak, de az Örsze anyó sejt fehér lepedöt, erikor, möttes wánkost, és párnát is vit ki neki. Ezeket Mátyas akárk egy amony, olyan néjen elvendeste. De mielőtt lefeküdt volna, megkerderte a Gergely apót, hogy kik azok a jó kedvű irak, ? és a domb tetton ?

te elmesélte amit hallott hogy már sombat délbe megkerdä-dött a nagybál. Pünkösdi királyné válantás, mivel a királyné maga a várir lánya, hát megvendégelik őket,

Ma meg igen lö verseny volt, hát fiam olyan szép lovakat mint azok voltak, talán csak a királynál lehetne látni, szép fényes, selmes szörűek, nem olyan ám mint a mi csinosunk.

Dehát ezek irak, lehet nekik, Mátyás elmosolyogta magát, megfőzött Gergely apó, jövőre len nekünk is hettő, és elkönönt hogy lefeküdt jön. De a két öreg meg nem tudott el aludni örömeiben.

Mátyás meg ezt várta, és eltűnt mint a kámpör, amit akart meglátni, és csak most az volt hátra, hogy az ígértét betartsa. Másnap reggel ahogyan szoktak, most is fel akartak kelni. De mivel a fiuk nem jelentkeret hát meg vártak egykísit, gondolták nagyon elfáradt, de az Örsse anyó belemett az ajtó nyíláson. És úram fia, az éjgyeműi azon módon, ahogyan az este el ígarította a fiuk. Holt hát a Gergelynek, most csak öl álltak, és nérték egymásra, hová is lehetett, meg le sem fekiüdt.

Ahogy fel emelték az éjgyeműt, egyik papír volt ott, azon csak az az egy Mátyás, só, semmi egyéb, mivel ok olvaoni nem tudtak elnaládt hát vele az Örsse anyó a tintelendő úrhor, nére csak meg mi ez az irás. Te el meséltette vele az egés történetet, és nagy komolyan megmondta a véleményét, ahogyan ő gondolta.

Hogy az a nejeing szolga legény nem volt más, mint maga a Mátyás király. És ne féljenek, mert ahogyan ő mondta, úgy bizonyan len gondja rájuk, mert egy király nem haudhat.

Harmadnap reggel, éjgyeműjével megrakótt, három lovas kocsi fordult be a Szentos Gergely udvarára, nagy jó reggelt kívánva. A legős lovat, ami egy hasonlított a Gergely apóéva, veretik be az istállóba, és kötik oda meléje, és a néniál kerdik le rakni a kocsirol, népen be az inlingbe. A két öreg meg csak áll, meg néni sem tudnak, és hol egymásra, hol a fiatalok-ra nének. Mikor a néni lefőgyött, az oldal köre zabos meg lintes szék voltak rakva, ereket is népen föl hordták a padlóra, majd megmondták hogy, erőt, egés séget, kíván a fogadot fiuk, úgy ahogyan irték elmentek

Kései idő múlva újra be robog egy úri fogat, a Gergely bácsi udvarára. Korak be a kofetákat, és elmondják hogy látni akarja őket a fiúk, aki nem más mint maga a király.

A két öreg rítt is, meg nevette is, örömeiben, és öltöztették a Gergely apót, zsinóros din magyarába, mert ugy akarja látni az ő fogadott fia. Mátyás pedig kitárt karral várta.

A király udvarába éppen ló versenyre készültek, amíg Gergely apót elvezetik a kilátóra, adig a Mátyást Gontos Gergelyé varársolták, Már együtt is volt a verseny lovarai, de a bíró még azt mondta hogy őt perc vana van, és egy bírónyos be nevezett Gontos Gergely hiányzik, ezt még kel várni.

A Gontos Gergely nevette a várár, okinek egy olyan dígdáncos gebéje van hogy cimbalmosni lehetne az oldalán, és bárrány nevetés, majd a csaraváros esüi udvar mester, aki mindent tudot, megjegyezte hogy még ne az legyen a nyertes.

Es az utolsó percben mint a villám, jelentkezett a Gontos Gergely, egy fel nyergelt namáron. Öriási rsivaj es eljen hagyozott el a nézők rénérol, A bíró jelt adott az indulásra es a namár elmeritve magát mint a nébeén, ugy vágta tot, Es hol az egyik, hol a másik ponya elé ugrótl, es tolta ki a sorból, meg a felinél sem voltak a pályának de már csak páran tartótlák magukat. tit fogadták hogy elhatják ezt a vakmeröt, Mert mi tagadás egy namár kifog a verseny lovak es méneken, ez már négyen lenne, ezt nem engedhetik meg,

Es az lett, Gontos Gergely mint györlés tirt vana, de már akkor tudva volt, hogy maga a király. Melylörgö eljen fogadta, le akarták veni a nyereglöel, hogy at vegye a györlsternek járó díjat. De Mátyás csak egy csokrot, es a namár nyakába egy vad viráglból való koronut fogadot el ment mint ő mondta, a bárs-ony nyereg, es gyöngyös kantár, az ő

Tanítójára nem illik. De azt jegyezék meg, hogy a györelom
nem mindig a vitécek, és a tudórok bölcseségeinek az eredmé-
nye, hanem a kitartó és szorgalmas munkároké is, és úgy
ahogyan jött, mint a nélvén elvágatott. És a népek
kiabálták így igaz, éljen Mátyas, az igazságos, éljen soká.

Még a töltit ^{is} nagyon szereték ha a papa elmesélte, de körtük azt
amikor mint csarargóval a Kolossvári bíró fát vágatott.
Es azt mikor a Gömöri hegyre ki hívta kapálni az ő fő
úrait, és megnégyeztette őket legelőt kapált, még azok még a
felénél se tartótlak, levetthöve tükrölgetve az izzadt homlokuk
ra a boga ordó Katicát, és azt mikor az öreg bácsival ^{kat.}
benélgettek.

Es ugrvult hogy Mátyas azt mondta az ő vitéseinek hogy ne
becsméreljétek le a parantót, mert ha az nem jár is a iskolába
azért nem buta, te élet iskolája tanítja, ezen el morolyogtak de
Mátyas azt erre vette, Na majd meglátom megtudjátok e
mondani, mit benélgetünk avál az öreg parantal aki ott kiint
nánt a domb tetőn.

Es ara is vették az utjüket. Oda erre le ugráltak a lórákvid
Mátyas volt az első aki hönöntötte az öregot, az is meg állt, és az
éke göröndöre ülve, helyzet mutatott neki
Az is is ült, és a munkája, és az egészsége felől, kérdergette
Kérdertetőle hogy megvan e még a harminckettő? Kát vitéz úram
te is már csak a fele. Kát a meszi, messi van e még? Sajnos
te is már csak az első ökröm narváig. Es Mátyas egyet pislant
va, a jót here mutató újával legyintve mondja, de azért még
megtudna fejni három bok kecskét? De meg ám, meg, meg,
Avál a Mátyas elment, a lóván a nyergot igazgata.

Az ő vitései pedig lefojtá, ^{azt} találgaták a benéd értelmét

Te egyik nek mentő gondólata támadt, egy aranyt vett elő, és az
 öreg melé ülve, mondta neki, oda adja neki mondaná meg
 mielő is benélgettek. A másik bettő ninte oda kuporodott elyfe
 és lesték a narát. Az első a harminckettő, és az újával meg
 kopantja a fogait. Hát a másik? Kérdezték tőle, azt is
 meg mondom, de azt már két aranyért, meg adjuk mondták
 Hát az meg, és az öreg a nemében teni a tenyerét, bizony
 csak a verér öhör narváig látok. Hát a harmadik? mert
 az meg jobban irgatta öhet, azt hogyan csinálná?
 Meg mondom én meg azt is, de azt már három aranyért

Lajnáltaik azt már, de hát ez az öreg parant ne fogjon hi
 rajtuk, hát elő nedték az aranyakat. Te öreg elmosolyodot
 azok meg sürgetik mert a többiek már a lövön ültek,
 mondja már, mert kecskét fejni hallottak, de csak kecskét
 azt meg nem. Hát azt csak úgy, ahogyan a vitéz irakat
 meg fejtem, és mint aki jól végezte dolgát oda szól a

verér öhörnek Csali vitéz indulj

Azok meg öre nőtek, és gondolták hogy igaz a van a
 hívólynak, le a halapal a parant elöt,

1
Es még egy vers is, ami arról szól mikor Mátyás elnegödött. ¹ (13)

És már utól együtt mondtuk a papával, vag in oda áltam a
háta mögé a nékre, és naraltam el a többieknek. É meg rám
szólt, hogy értelmese, te primadóna, ezen nevetett jócúsen.

Mátyás a szántó.

Még iskolás fű korában, Mátyás egy könyvel a tarsolában.

A háttól elvessett, La földekre tévedett.

Már szántógata a mérőben, A szep tavaszra vált időben.

É a Gelirt hegy mögött is, egy öreg szántott talála.

Ahinek sehoggy se ment a munkája.

Mert vagy az ökre nem vont jól igát, Regrettette a taligát.

Vagy nem fogott tintán az ekéje, Ha őse töltött a föld perzéje.

Az ostorost meg a barátda, Végem a hideg gyötörte várta.

Tudjon Isten jó napot, Hogyan megy a dolog?

Fogadj Isten rószul, Mivel magam vagyok.

Szolgámon a nyaraláson, Harmadnapos hideg.

Nem álnál be hozám? En jól megfirtetek.

Miért ne jó díjért, Mátyás im így felelt.

Es ruhacsanak állt, Barárdált, boronált

Mindent a helyen csinált.

De a nap is már le áldoróban A völgy félig lábadoóban.

Mátyás a fél napért, Követelte a bért.

A völgy büszkén szemeltekinté, Hogy az ő bírelből hajlik az ki.

De a garda rá rug mérgesen Hogy már csak éponszígesen

Kin pénzre van bent, A többi már mind kiadta a sok betegség miata

Mátyás aronban jó nemer, A gardának a sívébe les

Mert ahor már kikört belöle. Hogy miyen nagy les ő egykor időre

A firtést a gardától elfogadja De a negy szolgának véna adja.

Igy szólt hát a gardához keményen, Ugy vesd rám a szemedet.

Hogy az Isten eltelvén, Ahárhól meg szerez engemet.

Különben is vagyok Huszadnak gyermeke, A kard les az énehem ami

neked az eké.

16

Lantós verseny Mátyás király udvarában.

A király udvar mestere, az ország öres lantóit felkereste.
Egyben meghívta őket az udvarnál tartandó lantós versenyre.
Ahol mindannyian, a maguk által költött dalt adják elő.
El is mentek nép nánál, Mátyás arca ragyogott az örömtől.
De az ének, majd nem mind egyforma volt, éltetik Mátyást, vitézsé-
géért, ezen el komorodot a király, egysem felelt meg a kívánság-
nak.

Még egy ifjú lantós volt hátra, aki szerényen várta hogy őt
mikor szólják. Mikor rá került a sor, fel lépet a dobogóra
megrendítve furjait, körül hordozva a tekintetét üdvözölve az
ot levőket, kéri hogy minden tudásukat, és erejüket megfeszítve
legyenek a nagy király segítségére, aki a hara, és a nép javáért
 fáradozik.

Mátyás intet neki, lépjén közelebb, meg sem várta hogy az ifjú
befejere. Fel állt, fogta a györmek némi díjat, egy gyöngyrel kirakott
erüstel átnöti, sebjem nálagot, és az ifjának a lantjára költöte.

Tied a díj édes fiam, ragyogjon a lantódon, mert téged nem a
dírvágy horott ide, hanem a hara szeretete, és most ő is kéri
hogy erentul is niveren viselje a hara sorát, ezért fáradozon.

Amíg éltetik az ifjú lantost, és a nagy királyt, aki olyan
igarságonan ítelt, fel állt az öreg nécsi biboros, meghajolva a
király előtt sólt, felséges íram a legnagyobb díjat te nyerted,
mert díjjal nyertél hű niveket, akik az életüket és véréiket kének
veled, a hara oltárára áldorni.

Mátyás is fel állt, a niverre tett kérel igéri, hogy az utolsó dobánáráig
azért fáradozik, hogy magya, és boldoga tegye a harát, és a magyar
nemzetet, és kéri hogy segítsék a munkájában, hogy az
sikerüljön is

(15)

A kis Palika karácsony fája.

Palikának ot laktak az erdő mélen, Az édes anyja fa vágó volt, de most nem tud dolgozni, mert egy rönk, a lába fejére esett és eltört. Egyik este látták az édes anyjával hogy egy másik fa vágó a kabátja alatt, valamit vinn, tudták hogy karácsony fát, mert még két nap van vissza, és karácsony len.

Palika már nyolc éves volt, és értelmes fiú, de a kis Józsi még három, bizony nagyon várta mit hoz neki a Jézuska, és most ki hoz neki karácsonyfát, ezt kérdték egymástól.

Palika megbeszélte az édes anyjával, hogy majd ök ketten, van ot az erdő mélen olyan szép boroka fenyő, aból hoznak, biztos hogy szép len az is, ha fel len dinitre.

Palika el is ment, akis bugyi biciklival, de bizony nem akart fogni. De látja hogy egy ember is, ot a gyalog út mellett keresi a karácsony fának valót. Bátor kis gyerek volt, oda mót hát neki segítsen le vágni ezt a fát, ahov ő mutat neki nagyobbát, it nem mení. Mátján oda ment, mert ő volt, aki ug csinnált mintha ő is azt akarna hogy ne ijedjen meg tőle. Elő vette hát a kését egyre le vágta, és kérdte hol van az a másik, Palika megmutatta azt is le vágta.

Fogták nejón és vitték haza. Mátjának nagyon megtetszett ahogyan felleggett a kis Palika, mondta hogy az ő kis Törökéje még kicsi, hát elcsereülhetnek a fákat, majd ot a ház előtt ha oda érnek.

De mielőt oda értek volna, Mátján egy aranyat papírba csavart és a Palika kis keresztos sapkája alá tette, megmondta neki hogy odabent majd az édes anyja vegye le a sapkáját, és est a szép dinit is tegyék rája a karácsony fára. Ahogyan a kis Palika be ért, mőt az édes anyjának hogy tegyék el a kamrába, hogy a Józsi ne is lássa. Az édes anyja csodálkozot hogyan bírta el ezt a nehéz fát. Palika el mondta hogy egy másik fa vágó bácsi horta avval csereültek el azé lett a hísebb. Demig valamit adott is hogy ezt is tegyék rája it van a sapkám alatt, de ottlen vegyék le, az édes anyja el nevette magát, talán csak nem valami nőhevény

És tapogatózta a sapkát, van valami alata, de mi lehet?
 Oda ben arután le vetni a sapkát a Palika fejéről, és egy kis papírt lát öné gyűrve, már nevetni akart, de mégis fogta hát hogy megnéze, mi is van bene. És írásm Isten crayja öné a két keret egy finges valami gúrcútt el. Már mind a hárman ot áltak és látták hogy pénz, arany pénz. Kérdetik hát a Palikát milyen is volt az az ember? Hát egy fa vágó, de hát ot vési a fát, nérik meg Kivaladtak az édes anyjával de bizony az ember nem volt sehol, a fa meg oda dobra a ház végéhez, az öreg erdő körülö nyugtatta meg őket, hogy akár ki volt, de nagy úr volt, mert nem minden kinek van arany pénz, még ha az el ajándékozni való.

De az is Palikának nagyon boldog karácsonya volt, kapot csizmát, a Jósika meg meleg sapkát, ruhát az ajándékból.
 A Palika meg várta, csak még egyszer menne ara had látna meg az édes anyja, meg az édes apja is, és meg is köszönhetnék neki.

(12)

A nagy papa farsangi szórakozása.

Az édes apánkat, a nagypapa nevelte, de az édes apánk is megadott neki mindent amit csak tudott, En három farsangra is emlékszem nem hogy az édes apám meghívta a papa öreg barátait. Ebédre értek, ebéd után az édes apám oda tette a pintést az asztalra, és én oda kinyorogtam a papához, ha kellet én öntöttem a poharaimat tele, olyan decsis poharak voltak, amit egy ivásra ki lehetett hurni.

Rá gyújtottak, benélgettek, de daloltak is, a nőtök ezek, voltak, ahogyan ültek sorba mind anyjójuknak elmondták ezt és ugráltak.

Hölgyácski, bibolyácski, most inik a Laci bácsi, ha ivot a Laci bácsi, igyék akkor a Józsa bácsi, hej tilaj tilaj, tilaj most inik a Józsa bácsi haj haj haj és ivot a Józsa bácsi, utána a következő ahogyan ültek

Kivirágrot a vod kender, öreg ember nem vin ember,
Délcsak a bór, a bór, a hamis

Hogya kettőt inik is

Most már nem csaka neme, a lába is ál körösztbe.

De hát, de hát, art a kutya ragyogóját

Jó bór, jó egészig, sáj armony feleség,

Lépj emomynak, jönak, vígan járó lónak, híer meg öregedni

Kár meg öregedni.

Isten adta Isten adta his barnája,

Derek csolkot desak csolkot rakham rája.

De minél köbét rakham rája, enél jobban, sokal jobban

Hlett rája

Nem vagyok én senkinek se adósa, adósa,
 ÉL még az én feleségem édes anyja, édes anyja, öreg anyja öreg anyja
 Apósa, anyósa, eb-fél, fene fél még a kopan öreg, él miért is
 ventet is, meg iná a fenét, talán még a rósselt is

Ha még egyszer legény lenék, megnézném hogy hit szeretnék.
 Talán mégse öregeznék,
 Lej. haj, ihaj, tyuhaj ríjitzőka
 Lej. haj, ihaj, tyuhaj ríjitzőka

Tizen három nébbe van az én gatyám,
 Tizen három este várta a babám
 Az egyik nára rövid volt, a másik meg nem jőlt volt,
 Gyúze tubicám, nem jól vártad a gatyám sárát.

Csalit Iles varkattan csizmája, csoronogót a helység házába,
 Csalit Iles mindig ara csizmet, csoronogót
 Amere a pintes üveg fireget, forogót
 A Csalit Iles mindig csak öt csizmet, csoronogót
 Amere a pintes üveg fireget, forogót.

A Koppányi utca jaj de sáros
 Ana járnai nekem nem tanácsos
 Mert megfognak engemet meghötik a heremet a zrandárok.
 Ha meghötik a heremet, el is vinnék engemet a zrandárok.

Úca bizony megéret a meggy, a meggy
 Tetejébe rajta maradt egy, de minél jobb-an érte a meggy, anél jobbn a
 Minél jobban kérik a lángt, anél jobbn meggy.
 meggy
 a meggy

El helene indulnunk, mert rigota mulatunk.

De nem, nem, nem megyünk mi innen el, még a házi garda minket
farkos bottal kinem ver.

Farkos bottal, söjvri nyíldel, majd el bánunk ökelmével, mert
nem, nem megyünk mi innen el, még a házi garda minket
farkos bottal kinem ver.

El, el, el megyünk, de jövőre még el gyűrünk, ha az Isten
éltet minket, megtartja az életünket, megtartja az életünket

Atután meghönöntik a vendéglátást, rágyújtottak, Isten marad-
jon kentekel, járjatok Isten hírével, és a papával a nyomrodók
kapujukig elkisértük őket.

20

Lent háromszög vasárnapján a Gicsói kis kápolnánál
bucsu járás nokott leni, mikor én még olyan iskolás voltam
A miúsim is kérültek hogy el menjek kocsival, persze én is el
szerttem volna menni. De hát hogyan is engedtek volna el éjeltre,
hínt az ég alatt, mert a kápolna csak kécsi volt.

Hát a nagypapa azt mondta, ne félj megtanulod azt a szép verset
mikor azok el mennek, mi azt mondjuk, este meg népen az ágyba
le fekszünk, mégha esik is az erő, mi itthon lenünk.

A vers így szól, A rent háromszög tetka.

Ki mérté Isten a tudás határait, embertől elfödte fönseges titkait
A meg adós melidnyomán, kél a valódi tudomány.
A fő város rajából, sötét romok között
Egy láng elméjü férfiu, a tenger partra jött
E mi mély gondolkozásra von, köröte néma cöörd vagon.

De a rivében nincs nyugalma nagy lelke háborog,
Es át hatá esében egy gondolat főtög.
Amelybe mert hogy Isteni, ember nem tud tekinteni,
Kevély ön irzetiben nem tüir határt az én, a férfi elirottan a delingyala
Hogyan lehetne így lenél. (néz.)
Egy Istenbe három nemély?

De gyenge volt ki a láni a nagy tekintettét
~~A földre nézi~~ I, a földre nézi röhötön a vak mérő nemét

De alig tehint le hirtelen, egy kedves gyermekét terem.
Lépi orcáján mosolygó melid minden vonás,
Ingával a fővenybe kicsinyke gödröt ás.
Majd a tenger partra lejt, merít meg a gödör betelt

Fiam! fogyn tán a tengerbe is hagyri vízet?

A kis gödörbe át uggy mind nem vízre?

Folytatás

Igy mölt a férfi, s fel vidul, jó kedv mosolyg le arcáról.

És ha mind kihordanám is, mi az mi ellen ál?
De te fogd föl az eszemét miről gondolkodtál
Kettőnk körül két tengeren, győző ki lesz a versenyző?

A gyermek el tünt
A férfi ajul s földre hull, és rá a tinta ég
Az Isten mosolyg le arról, mert már nem hitkedék.

A férfi Agoston vaha, a gyermek a hit angyala

Kimért Isten a tudás határait,
Embertől elfödte fönséges titkait,
A megadár melid nyomán, két a valódi tudomány.